

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Krönike-Riim til Levende Skolebrug med Oplysninger

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 148. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1842_477B-txt-shoot-idm8390/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Lybskland.

Konge-Vei gik der igiennem min Krop,
 Fuldblange, det fik jeg at sude,
 For Keiser Carl sat Jagen stod og,
 Som magled mig ret at forblude!
 Bittetind tredied i tredie Aar,
 Han maatte omfode dog kulle,
 Enart Carolinger fik snappere Naar;
 Da Sachserne turde vel muffle!
 Keiserlig blev nu min Krone fuldblort,
 Men Navnet dog Raagen ei Raer;
 Tioft og bedst have Thronen besat
 Sachser og Franker og Schwaber!

Der den Store, en Sachser af Vord,
 Han vandt Longobardernes Krone;
 Kever-Riob var den, og blev dog fuldver,
 Thi faldt er den stallede Throne!
 Henrik den Fjerde, en Franke saa fro,
 Som ret over Rom vilde raade,
 Han maatte staa uden Hojer og Stoe,
 Og vente paa Hildebrand's Naade!
 Romeren listig, Lombarden og stids,
 Som leged med Kryster og Toosk,
 Spared end ikke for Pus eller Puds
 Den skalle, den sin Barbaro sje!
 Han var en Schwaber, ved Venene hvid,
 En Tiger mod Sachsernes Løve;
 Glimrende var Hohenstaufernes Tid,
 Men stod dog kun doortlig sin Prøve!

Fredrik Kraber tog med sig dens Glands,
 Vernd, hvor ei Hørdinger benaame,
 Scepteret, som endog neppe var hans,
 Man jordebe der med det Samme!
 Siden med Kronen der stadsedes blot,
 Endog saa paa Wiener-Borgen,
 Og nu selv Navnet af Lybskernes Drot
 Er ferdet med Spiret og Sorgen!
 Konger og Prester ved Donau og Rhin,
 Som de har lært i Paris og Berlin,
 Opløse Forfatningens Gaade!

Sproget dog lever i Mund og i Bog,
 Og Lybskernes Pen, for jeg mene,
 Som haver smuktet de fremmedes Nag,
 Den kan vel og Hjemmet forene!
 Berge vel syv har jeg gjort af Pappir,
 Slet Jagen saar Nage til Banker,
 Herlig paa dem, med min Pen til mit Spir,
 Jeg throner alt i mine Tanker,
 Et, i Ideen, paa Bjergene syv,
 Det Hellige Romerske Rige,
 Smilende stolt ad de jordiste Krob,
 Som ved ei, hvad det har at sige!
 Bøsserne alle, de store og smaa,
 Hvor hoit de end stemmede Braget,
 Lidt til Berømmelse vilde forlaae,
 For Den, som har Krudtet opdaget;
 Thi det er Den, der, i Tid som i Rum,
 Har slagt hvad al Verden maa ære:
 Tid gav den Tunge, som ellers var stum,

